ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. G.**, zastoupen JUDr. Monikou Čírtkovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 44, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, č. j. MPSV-2016/44600-912, sp. zn. SZ/MPSV-2016/19961, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze, ze dne 19. 3. 2018, č. j. 42 Ad 5/2016 – 39,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze, ze dne 19. 3. 2018, č. j. 42 Ad 5/2016 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Odměna ustanovené advokátky JUDr. Moniky Čírtkové, **se určuje** částkou 2.600 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2015 nepřiznal Úřad práce – krajská pobočka v Příbrami (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobci dávku pomoci v hmotné nouzi – mimořádnou okamžitou pomoc ve výši 2.200 Kč, o kterou žádal z důvodu hrozby újmy na zdraví (nákup potravin, hygienických potřeb, léků a zimního oblečení). V odůvodnění uvedl, že v listopadu roku 2015 vznikl žalobci nárok na podání nové žádosti o opakovanou dávku – příspěvek na živobytí, která předchází jednorázové dávce mimořádné okamžité

pomoci. Protože žalobce odmítl uplatnit nárok na tuto dávku, nelze jej považovat za osobu v hmotné nouzi. Nemůže mu tak být přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví podle § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi"). Odvolání žalovaný zamítl dne 15. 3. 2016.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž namítal, že žalovaný porušil § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád"), když posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nikoliv celkově jeho soulad s právními předpisy, jak stanoví § 89 odst. 2 věta první správního řádu.

[3] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Nejprve uvedl, že na žádost žalobce nařídil jednání. Před jednáním požádal žalobce o jeho odročení, které odůvodnil nedostatkem finančních prostředků na cestu k soudu a zpět do svého bydliště. Této žádosti soud nevyhověl. Uvedl, že jakkoliv nezpochybňuje, že pro žalobce může být obtížné shromáždit finanční prostředky na cestu k soudu a zpět, nejedná se u něj o důvody mimořádné a náhlé, nýbrž chronické. Ze stejných důvodů požádal žalobce o odročení jednání v jiné věci u téhož soudu, které se konalo dne 28. 11. 2017, přičemž ani z žádosti o odročení jednání neplyne, kdy by mělo dle jeho představ jednání proběhnout. Chronický nedostatek finančních prostředků, jenž není řešitelný žádným institutem soudního řádu správního či subsidiárně použitelného občanského soudního řádu, nemůže být důvodem, pro nějž by měl soud oddalovat vydání rozhodnutí o žalobě. Soud uvedl, že vzal do úvahy i to, že v dané věci nebylo třeba osobní účasti žalobce k jejímu řádnému projednání, žalobce byl seznámen s obsahem správního spisu, s vyjádřením žalovaného k žalobě, a mohl se tak k nim vyjádřit. Jednání se konalo po uplynutí lhůty pro podání žaloby, takže již nebylo možné při jednání uplatňovat nové žalobní body. Vzhledem k tomu, že žalovaný avizoval svoji neúčast u jednání, nebyl žalobce zkrácen na právu vyjádřit se k přednesu žalovaného či jeho návrhům vzneseným při jednání. Soud proto projednal žalobu v nepřítomnosti obou účastníků v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s.

[4] O návrhu žalobce na ustanovení právního zástupce ze dne 13. 3. 2018 bylo rozhodnuto usnesením ze dne 15. 3. 2018, č. j. 42 Ad 5/2016 - 33. Krajský soud uvedl, že ačkoliv toto usnesení nebylo ke dni vyhlášení rozsudku v právní moci, bylo žalobci odesláno poštovní přepravou dne 16. 3. 2018, přičemž právní moci nabude bez dalšího dnem, kdy bude poštovní zásilka žalobci doručena. Soud poukázal i na to, že žalobce v posledních 12 měsících navrhl ustanovení zástupce v několika dalších řízeních s obdobným předmětem řízení, jeho návrhy byly zamítnuty z důvodu, že jeho zastoupení není nezbytné a v návrhu ze dne 13. 3. 2018 přitom žalobce nepřednesl žádné nové argumenty, nemohl tedy legitimně předpokládat, že by měl být posouzen odlišně než jeho předchozí návrhy podané v typově shodných věcech.

[5] Dále krajský soud zrekapituloval skutková zjištění vyplývající ze správního spisu. K žalobnímu bodu uvedl, že ačkoliv závěr rozhodnutí žalovaného obsahuje žalobcem citovanou větu, z rozhodnutí jako celku je zřejmé, že žalovaný dostál povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí v plném rozsahu, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal veškeré námitky uvedené v odvolání, jimiž byl zpochybněn právní názor, na němž je postaveno zamítavé rozhodnutí

žalovaného. Žalovaný se s právním posouzením věci ze strany správního orgánu I. stupně ztotožnil, tedy ve shodě s ním dovodil, že jelikož žalobci vznikl od listopadu 2015 nárok na přiznání příspěvku na živobytí, nemůže mu být přiznána mimořádná okamžitá pomoc z důvodu vážné újmy na zdraví. Z hlediska přezkumu zákonnosti prvostupňového rozhodnutí se tak již žádná otázka k posouzení nenabízí, o žádnou jinou právní úvahu se prvostupňové rozhodnutí neopírá. Vady řízení pak nebyly z obsahu správního spisu zjištěny. Nesprávnou citaci § 89 odst. 2 správního řádu uvedenou v napadeném rozhodnutí tak lze považovat toliko za vadu formální, která se v praktické rovině neprojevila zúžením rozsahu přezkumu. Soud tedy uzavřel, že řízení před žalovaným nebylo zatíženou vadou, neboť § 89 odst. 2 správního řádu nebyl porušen.

[6] Krajský soud dodal, že žalobcova argumentace je nadto vedena pouze v teoretické rovině, aniž by na jeho postavení měla jakýkoliv dopad. Žalobce v žalobě nevymezil žádnou právní, skutkovou či procesní otázku, kterou se měl žalovaný zabývat i bez námitky. V obecné rovině je sice zúžení rozsahu přezkumu ze strany správního orgánu vadou, pokud však žalobce v žalobě nevymezil žádný konkrétní aspekt nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí či vady řízení před správním orgánem I. stupně, kterým se měl žalovaný zabývat z úřední povinnosti nad rámec vymezených odvolacích námitek, nelze uzavřít, že by taková vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. I kdyby tedy soud dospěl k závěru, že žalovaný zatížil z výše uvedeného důvodu řízení vadou, nejednalo by se o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

II. Kasační stížnost

[7] Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) blanketní kasační stížnost, v níž pouze vyjmenoval různá ustanovení právních předpisů, která byla dle jeho názoru porušena. Kasační stížnost doplnila ustanovená právní zástupkyně.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že mu bylo odňato právo jednat před soudem, neboť soudu sdělil, že se k nařízenému ústnímu jednání nemůže dostavit, a přesto se jednání konalo v jeho nepřítomnosti. Stěžovatel dále namítá, že mu měl být ustanoven právní zástupce, neboť o něj požádal a tento návrh řádně odůvodnil. Ustanovený zástupce by se mohl účastnit jednání a řádně hájit zájmy stěžovatele. Soud však k využití této možnosti z důvodů, které v rozhodnutí nejsou uvedeny, nepřistoupil. Ve věci nadto bylo jednáno dříve, než rozhodnutí o neustanovení zástupce nabylo právní moci.

[9] Stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za vnitřně rozporné. Ačkoliv krajský soud shledal námitku žalobce oprávněnou, ve výroku rozhodnutí se tento právní názor nijak neprojevil. Krajský soud pochybil, když neprovedení přezkumu rozhodnutí v zákonném rozsahu nepokládal za vadu řízení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí. Stěžovatel jako člověk bez právního vzdělání spoléhá na zákonem předpokládaný přezkum rozhodnutí ze strany odvolacího orgánu. Nelze mu klást k tíži, že nevymezil jeho konkrétní aspekty, proto nelze přijmout argumentaci krajského soudu, že ani v žalobě neuvedl žádnou konkrétní otázku, kterou se měl žalovaný zabývat i bez námitky.

[10] Stěžovatel v průběhu celého řízení nesouhlasí s výkladem správního orgánu, že jej nelze považovat za osobu v hmotné nouzi, neboť neuplatnil nárok na opakující se dávku pomoci v hmotné nouzi. Tento výklad nemá dle stěžovatele oporu v zákoně a žalovaný ani krajský soud se s touto námitkou dostatečně nevypořádali.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je projednatelná, na základě posouzení uvedeného níže Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je důvodná.

[13] Stěžovatel v prvé řadě namítá, že mu bylo odňato právo jednat před soudem, neboť jednání nebylo přes jeho žádost odročeno a zároveň mu nebyl ustanoven právní zástupce, o kterého žádal. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[14] Ze spisu krajského soudu plyne, že poté, co stěžovatel nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání, bylo jednání nařízeno na 19. 3. 2018, o čemž byl stěžovatel dle doručenky založené ve spise vyrozuměn dne 7. 3. 2018. Dne 14. 3. 2018 odeslal stěžovatel soudu podání, ve kterém žádal o odročení ústního jednání z důvodu nedostatku finančních prostředků na cestu k soudu a o ustanovení advokáta. Zároveň požádal o sloučení řízení vedených pod sp. zn. 42 Ad 5/2016 a 48 Ad 25/2017.

[15] Právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V rozsudku ze dne 30. 12. 2008, č. j. 4 Azs 82/2008 - 56, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že: *„Ústavní soud opakovaně judikuje tak, že každý, kdo je účastníkem řízení před soudy, má právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudy) osobně účastnit, zpravidla bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí. Jestliže soud přítomnost účastníkům řízení neumožní, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva účastníka řízení, daného čl. 38 odst. 2 Listiny [srov. např. nálezy ze dne 9. 6. 1998, sp. zn. I. ÚS 310/97, č. 68/1998 Sb. ÚS, ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 145/02, č. 95/2002 Sb. ÚS, ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03, č. 92/2005 Sb. ÚS, a ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 819/07, č. 167/2007 Sb. ÚS]“.*

[16] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že odepřít právo osobní účasti na jednání soudu lze jen výjimečně. Právo na projednání věci před soudem, čítaje v to i právo na osobní účast na jednání soudu a právo při tomto jednání tvrdit skutečnosti, navrhovat důkazy a předkládat právní argumenty, je jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces. Ustanovení § 50 s. ř. s. je tedy nutno vykládat tak, že pokud k tomu existují důležité důvody, jednání být odročeno musí (soud nemá v tomto ohledu diskreci, ačkoliv by čistě jazykový výklad uvedeného ustanovení mohl svádět k opačnému závěru). Pokud se účastník řízení omluví z jednání z důležitých důvodů, osvědčí existenci těchto důvodů a soud přesto jeho žádosti o odročení jednání nevyhoví a rozhodne v jeho nepřítomnosti o věci samé, dopustí se vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Azs 102/2014 - 23). Ačkoliv mohou nastat situace, kdy i přes žádost o odročení jednání bude žaloba projednána v nepřítomnosti

žalobce či žalovaného, bude se jednat typicky o případy, kdy je žádost o odročení jednání vedena zjevně snahou o prodlužování řízení, či jinými obstrukčními taktikami.

[17] Jak již bylo výše uvedeno, žádost o odročení jednání nemůže soud zamítnout pouze proto, že stěžovatelovy osobní účasti není s ohledem na okolnosti sporu třeba. Krajský soud odůvodnil svůj postup také skutečností, že nedostatek finančních prostředků je u stěžovatele chronickým stavem bez vyhlídky zlepšení, přičemž taková skutečnost nemůže bránit rozhodnutí ve věci samé. S tímto postupem však Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[18] V současném případě je podstatou sporu nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci. Svou materiální situaci stěžovatel též podrobně v podáních jak krajskému, tak Nejvyššímu správnímu soudu vylíčil. Není pochyb o tom, že stěžovatel je osobou ve finanční nouzi. Tato okolnost však bez dalšího nemůže vést k odepření jeho práva na osobní účast na jednání.

[19] Je třeba upozornit, že stěžovatel nežádal o ustanovení advokáta již s podáním žaloby (v jiných sporech mu ostatně takové žádosti byly zamítnuty, jak upozornil krajský soud), ale až v návaznosti na nemožnost dostavit se sám k ústnímu jednání, a to z důvodu, aby jej ustanovený právní zástupce zastoupil při ústním jednání. Neustanovením právního zástupce a zároveň nevyhověním žádosti o odročení jednání tak stěžovateli nezbyl žádný efektivní nástroj, jak by mohl naplnit svoje právo osobní účasti na jednání. Takové vyústění je však dle Nejvyššího správního soudu nepřijatelné, neboť porušuje právo stěžovatele garantované mu Listinou.

[20] Jakkoliv neustanovení právního zástupce pro řízení před krajským soudem a neodročení nařízeného soudního jednání mohou být samy o sobě legitimními a zákonnými kroky, jejich kombinace v nynějším případě zabránila stěžovateli účastnit se osobně či alespoň prostřednictvím ustanoveného právního zástupce jednání v jeho věci. Zamítl-li proto krajský soud žádost o ustanovení zástupce s tím, že k hájení stěžovatelových práv není nezbytně třeba, měl tuto skutečnost vzít v úvahu při rozhodování o žádosti o odročení jednání, či *vice versa*. Jednotlivými procesními kroky soud nemůže stěžovatele dostat do situace, kdy mu nezbude žádný procesní prostředek, jak vykonat svoje ústavně garantované právo.

[21] Krajský soud odůvodnil neodročení ústního jednání tím, že nedostatek finančních prostředků je u stěžovatele trvalou záležitostí. Otázka trvalosti stavu, v němž se žalobce nemůže z důvodu nedostatku prostředků na cestu dostavit se k jednání, však nebyla dle Nejvyššího správního soudu v řízení dostatečně zkoumána a postavena najisto. Ze dvou žádostí o odročení jednání z důvodu nedostatku finančních prostředků nelze bez dalšího usuzovat na to, že se jedná o trvalý stav. Tak zásadnímu právu, jako je právo osobní účasti na jednání, by měla odpovídat vhodná iniciativa soudu. Krajský soud se měl proto komunikací se stěžovatelem pokusit zjistit, kdy stěžovateli jeho finanční situace dovolí účastnit se jednání a termín ústního jednání nařídit podle těchto zjištění. Pouze pokud by stěžovatel krajskému soudu sdělil, že v dohledné době neočekává změnu své majetkové situace, bylo by možno přistoupit k takovému řešení, jaké učinil krajský soud. Nejprve by ale Krajský soud měl v dané situaci také zvážit možnost vedení jednání prostřednictvím videokonference či v budově okresního soudu v Nymburce.

[22] Namítá-li dále stěžovatel, že v nyní přezkoumávaném rozhodnutí krajského soudu nejsou uvedeny důvody, pro které mu nebyl ustanoven právní zástupce, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že o této žádosti bylo krajským soudem rozhodnuto samostatným usnesením dne 15. 3. 2018, č. j. 42 Ad 5/2016 - 33, které obsahuje dostatečné odůvodnění. Usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce bylo ke kasační stížnost stěžovatele přezkoumáno Nejvyšším správním soudem, který kasační stížnost dne 2. 5. 2018 rozsudkem č. j. 4 As 112/2018 - 19, zamítl. Tato námitka tak není důvodná.

[23] Krajskému soudu je však třeba vytknout postup ohledně doručení usnesení o neustanovení zástupce stěžovateli. Krajský soud o neustanovení zástupce rozhodl dne 15. 3. 2018, usnesení bylo vypraveno dne 16. 3. 2018. Vlivem delší doby poštovní přepravy bylo toto usnesení doručeno stěžovateli dne 20. 3. 2018, přičemž dne 19. 3. 2018 byl vyhlášen rozsudek ve věci samé. S ohledem na situaci v nyní projednávané věci, kdy krajský soud nezpochybnil, že se stěžovatel sám nemohl zúčastnit ústního jednání a zástupce, o kterého žádal, mu nebyl ustanoven, měl dát stěžovateli možnost reagovat na toto zjištění, a to zejména dostatečným časovým odstupem mezi doručením usnesení a konáním ústního jednání. Stěžovatel by tak měl například prostor zajistit si obecného zmocněnce, který by se namísto něj ústního jednání zúčastnil. Tato možnost však byla postupem soudu také zmařena, když o věci samé rozhodl dříve, než bylo stěžovateli doručeno usnesení o neustanovení zástupce.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že rozhodnutí krajského soudu je vnitřně rozporné, neboť ačkoliv považoval stěžovatelovu námitku týkající se nedostatečného rozsahu odvolacího přezkumu za důvodnou, rozhodnutí žalovaného nezrušil. Nejvyšší správní soud však namítaný rozpor neshledal. Krajský soud v bodě 13 rozsudku jednoznačně uzavřel, že přezkum provedený žalovaným shledal dostatečným a provedeným v souladu s dikcí § 89 odst. 2 správního řádu. Dále v bodě 14 nad rámec tohoto posouzení vedl teoretickou úvahu, že i v případě, kdy by žalovaný správní orgán neprovedl posouzení v dostatečném rozsahu, soud by rozhodnutí žalovaného mohl zrušit pouze tehdy, pokud by se jednalo o vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K tomu by však žalobce musel v žalobě konkrétně poukázat na pochybení správního orgánu prvního stupně, které měl žalovaný přezkumem ex offo odhalit a v důsledku nedostatečného přezkumu tak neučinil. Jednalo se však pouze o úvahu krajského soudu nad rámec nutného odůvodnění, neboť jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, v bodě 13 krajský soud jednoznačně uzavřel, že přezkum provedený žalovaným v projednávané věci odpovídal požadavku § 89 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel se tak mýlí, domnívá-li se, že krajský soud považoval jeho námitku za důvodnou a měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit. Ani jeho další argumentace v kasační stížnosti proto není případná.

[25] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že jej správní orgány nesprávně nepovažují za osobu v hmotné nouzi, neboť nesprávně vykládají ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, Nejvyšší správní soud hodnotí tuto námitku jako nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji neuplatnil v žalobě, ačkoliv tak učinit mohl. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřoval stěžovatel výlučně v nedostatečně provedeném přezkumu z úřední povinnosti. Nad rámec tohoto odůvodnění však Nejvyšší správní soud podotýká,

že námitka stěžovatele není důvodná, neboť § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi stanoví, že osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví. Správní orgán však uzavřel, že stěžovatel v době podání žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci splňoval podmínky uvedené v odstavci 2 (byl považován za osobu v hmotné nouzi dle tohoto odstavce a vznikl mu nárok na příspěvek na živobytí), aplikace § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi proto byla vyloučena. Z toho důvodu stěžovatel nesplňoval podmínku uvedenou v § 36 odst. 1, která je nezbytná pro přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci.

[26] Výše uvedené posouzení provedl též žalovaný v rozhodnutí o odvolání stěžovatele, není proto pravdou, že by se s námitkou nevypořádal. Krajský soud přezkum v této otázce neprováděl, neboť jak bylo výše uvedeno, žalobní námitka směřovala výlučně do rozsahu přezkumu.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil po provedení nezbytných procesních úkonů bezodkladně k věcnému projednání kasační stížnosti, neshledal potřebným o tomto návrhu samostatně rozhodovat.

[28] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek Krajského soudu v Praze, ze dne 19. 3. 2018, č. j. 42 Ad 5/2016 - 39, proto podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení si bude krajský soud počínat v souladu s postupem naznačeným v rozsudku.

[29] Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[30] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 10. 7. 2018 stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Moniku Čírtkovou, advokátku. Náklady řízení platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně ustanoveného zástupce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti včetně žádosti o odkladný účinek) v částce 2 x 1.000 Kč [§ 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a dále v paušální náhradě hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Celková výše odměny ustanovené zástupkyně proto činí 2.600 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu